

Фото до Вацевич з болу Дрогобича

Вацевичі (так це село називають його мешканці), чи Вацовічі (як його чогось прийнято називати в літературі) — якраз на половині дороги, як їхати з Дрогобича повз новий цвінтар, що на горбі, званім Когутовим, біля Старого Села, на Якубову Волю, яка на північ від нього та яка є батьківчиною відомого діяча національно-визвольного руху ОУН полковника Андрія Мельника, який очолив організацію після вбивства Євгена Коновальця. Батько Андрія Мельника Атанас колись мав намір посватати Анну Павлик, але дістав від неї відмову. Було це якраз після виходу Івана Франка та Михайла Павлика з тюрми в 1878 році на волю. Мешкали тоді на вулиці Кляйнівській у Львові біля Єзуїтського парку. Саме тоді прийшов до них Ата-

Костел у Рихтичах

Церква у Рихтичах

нас Мельник з Якубової Волі і просив Івана Франка замовити перед Анною та її братом Михайлом за себе слово, бо вирішив засватати її, але, як написав опісля Іван Франко в одному з листів до її брата, на силу милуваним не будеш. Анна відмовила.

Десь на шостому кілометрі їзди на Якубову Волю дорогу перетинає інша, яка йде з села Снятинки (так село називають у старих документах і невідомо з чиєї ініціативи це село стали називати Снітинкою) у Вацевичі, а відтак минувши сільський цвинтар, що зліва, завертає на ґрунтovу цілком нікудишню польову дорогу на село Рихтичі, яке колись було заселене майже виключно поляками, котрі збудували в цьому селі дуже імпозантний костел, який зберігся дотепер і в ньому зараз греко-католицька церква. Костел зі своїм шпічастим завершенням домінує над околицею і його добре видно кожному, хто їде залізницею з Дрогобича на Самбір. Поляки в Рихтичах мали свій особливий діалект, який любив жартома наслідувати Іван Франко і навіть в його дусі написав невеличкий віршик про любов, яка ламає кості, на рукописі, котрий йому дала прочитати Уляна Кравченко. Твердила вона опісля, що сліди прочитання того рукопису відбились у його відомому “Зів’ялому листі”.

Рихтичі колись із Вацевичами були одним селом, яке розділили на два окремі 1494 року.

Від Снятинки ж до Вацевичів трохи менше трьох кілометрів. Дорога добра, асфальтова, обсаджена з обох боків липами, більшості з яких вже давно поза сто літ та які вже ламаються від віку. Як з одного боку дороги, так і з другого, добре загospодаровані поля, які тепер засівають зерновими, а колись за-